

عنوان مقاله:

مقوله «اتباع» در لغت نامه دهخدا (یک بررسی مجدد)

محل انتشار:

دوماهنامه جستارهای زبانی، دوره 3، شماره 3 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

بهروز محمودی بختیاری - استادیار هنرهای نمایشی و موسیقی، دانشکده هنرهای زیبا، دانشگاه تهران، ایران

فرزانه تاج آبادی - دانشجوی دکتری گروه زبان شناسی همگانی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

لغت نامه ها از اساسی ترین معیارها در آموزش و پژوهش زبانند، لذا انتظار می رود عاری از هرگونه اشکال باشند. با این وجود به نظر میرسد که در تعیین مقوله های واژگانی تعداد قابل توجهی از واژه های موجود در لغت نامه های فعلی، تناقضی و ناهماهنگی هایی وجود دارد. در این مقاله به بررسی بحث اتباع در مدخل های واژگانی لغتنامه دهخدا می پردازیم؛ بدین منظور، پس از تعریف فرایند اتباع و مشخصه های آن در زبان فارسی، تمامی مدخل هایی را که در لغتنامه دهخدا برای آنها ساخت اتباع در نظر گرفته شده، استخراج شده و با تکیه بر تعاریف زبان شناختی ارائه شده برای ساخت اتباع، هر یک مورد بررسی قرار گرفته است. نتایج | این تحقیق نشان میدهد که در لغتنامه دهخدا، مداخل واژگانی دارای عنوان اتباع، در برخی موارد با یکدیگر را تناقض دارند و از دیدگاه زبان شناسی، بعضی از آنها را اساساً نمی توان اتباع در نظر گرفت. یکی از اهداف این مقاله، تأکید بر این نکته است که برای تحلیل داده های زبان فارسی، باید به ویژگی های زبانی آنها توجه کرد و نباید به انگارهای طرح شده در زبانهای دیگر استناد کرد و همچنین در تعیین مقوله کلمات، باید مفاهیم دستوری سنتی را از مفاهیم زبان شناختی متمایز کرد.

کلمات کلیدی:

صرف، اتباع، جفت های واگشت ناپذیر، لغت نامه دهخدا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/489631>

